

Επλεαν νότια στο Ιόνιο οι Αργοναύτες και πλησίαζαν τις ακτές της Πελοποννήσου, όταν αγρίεψε η θάλασσα. Ξέσπασε τρικυμία, φύσηξε άγριος άνεμος, η Αργώ κλυδωνιζόταν. Εννιά μέρες και εννιά νύχτες πάλευαν με τα κύματα ο Ιάσοντας και οι σύντροφοί του. Την δέκατη, ο καιρός γαλήνεψε. Η Αργώ όμως είχε προσαράξει στα ρηχά της λιβυκής ακτής κι ούτε μπρος μπορούσε να κινηθεί ούτε πίσω. Οι Αργοναύτες βγήκαν στη στεριά.

Βυθισμένος στις σκέψεις του, ο Ιάσοντας περπατούσε στην αμμουδιά κι αναρωτιόταν, τι να κάνει. Χωρίς να το καταλάβει, είχε απομακρυνθεί από τους άλλους. Ξαφνικά, τρεις βοσκοπούλες παρουσιάστηκαν μπροστά του. Ήταν θεές, κόρες της Λιβύης, αυτής που έδωσε το όνομά της στην περιοχή. Τον ρώτησαν, τι τον απασχολούσε και τις είπε. Του εξήγησαν τι έπρεπε να κάνει αλλά τα λόγια τους ήταν παράξενα:

«Την ώρα που η Αμφιτρίτη λύνει τα άλογα από το άρμα του άντρα της, του Ποσειδώνα, οι Αργοναύτες πρέπει να ανταποδώσουν στη μητέρα τους το ότι τους κρατούσε τόσο καιρό στην κοιλιά της. Αν το έπρατταν αυτό, θα γύριζαν ευτυχισμένοι στα πατρίδες τους».

Ο Ιάσοντας γύρισε στους συντρόφους του περισσότερο σκοτισμένος από πριν. Τους είπε τι του έτυχε και, με την σειρά του, έβαλε σε σκέψεις τον Πηλέα. Η Αμφιτρίτη ήταν κουινιάδα του καθώς αυτός είχε παντρευτεί την αδελφή της, την Νηρηίδα Θέτιδα. Κάτι ήξερε από την ζωή στους βυθούς. Κυρίως, ότι η Αμφιτρίτη λύνει τα άλογα από το άρμα του Ποσειδώνα εκεί γύρω στο σούρουπο. Και πραγματικά, την ώρα που ο ήλιος βασίλευε, ένα άλογο με χρυσή χαιίτη βγήκε καλπάζοντας από την θάλασσα. Ο Πηλέας φώναξε στους άλλους να πάρουν την Αργώ στα χέρια τους. Αυτή ήταν η μητέρα που εννοούσαν οι βοσκοπούλες. Τόσο καιρό τους μετέφερε στην κοιλιά της. Τώρα, έπρεπε να την μεταφέρουν εκείνοι.

Πήγαν όλοι και δοκίμασαν να την σηκώσουν. Η Αργώ ξεκόλλησε από τον βυθό με ευκολία. Πού όμως έπρεπε να την πάνε; Ο Πηλέας έδειξε το άλογο με την χρυσή χαιίτη. Σίγουρα ήταν ένα από αυτά που έσπραν το άρμα του Ποσειδώνα. Στεκόταν στην αμμουδιά σαν να τους περίμενε. Όταν είδε τους Αργοναύτες να το πλησιάζουν κουβαλώντας την Αργώ, ξεκίνησε με αργό καλπασμό προς το εσωτερικό της χώρας. Οι Αργοναύτες το ακολούθησαν.

Η πορεία μέσα στην έρημο ήταν βασανιστική και εξαντλητική. Οι Αργοναύτες προχωρούσαν

με δυσκολία, κουβαλώντας την Αργώ, μέσα στην οποία κάθονταν η Μήδεια και οι δούλες που η Αρήτη της είχε χαρίσει. Είχαν περάσει δώδεκα ημέρες και δώδεκα νύχτες, όταν μπροστά τους ξεπρόβαλε η Τριτωνίδα λίμνη. Το άλογο με την χρυσή χ αίτη χάθηκε στα νερά της. Οι Αργοναύτες κατάλαβαν ότι έπρεπε να βάλουν την Αργώ στην απέραντη λίμνη. Μετά, καθώς ήταν διψασμένοι, θέλησαν να πιουν από το νερό της. Το βρήκαν γλυφό. Σκόρπισαν να βρουν κάποια πηγή. Αντί γι' αυτήν, βρήκαν τις Εσπερίδες Αίγλη, Ερύθεια, Εσπερία και Αρέθουσα να κλαίνε:

Πριν από αυτούς, είχε καταφθάσει στην περιοχή ο Ηρακλής, είχε σκοτώσει τον φύλακα δράκο Λάδωνα και είχε αρπάξει τα χρυσά μήλα.

(τελευταία επεξεργασία, 4 Νοεμβρίου 2021)